

лешниците и дърпахъ ржката си, стискахъ и дърпахъ, докато влѣзе бащата на Реджи и ме хвана. Върза ме съ една връвъ за шията. Подаде на малкото негърче една желѣзна ножица и то ми отрѣза опашката. Моятъ крадливъ навикъ и моята лакомия ме погубиха. Негърътъ ме отнесе на едно пристанище и ме даде на единъ морякъ. За мене той получи една праздна кутия отъ сардели. Тръгнахме на пжтъ. Пжтувахме два месеца на парахода. Азъ се катерѣхъ по мачтитъ и гледахъ свѣта. Минахме презъ Индийския океанъ, презъ Червеното море, презъ Суецкия каналъ, покрай Цариградъ. Една сутринъ осъмнахме въ българския градъ Несебъръ. Тамъ моятъ стопанинъ морякъ ме продаде на едноржкия циганинъ Кждря за една кошница грозде. И ето ме сега ходя немила-недрага по селата да размивамъ децата и бабичкитъ. Като си спомня за Африка сърдцето ми се топи отъ мъжа. Най ми е мъчно за опашката.

Караманъ се замисли. Доде му на ума какъ баба Танаска презъ пролѣтътъ му отрѣза ушитъ съ ножицата.

— Ами ако сега ми отрѣже опашката, — уплашено закваича той, — съ какво ще гоня мухитъ?

Бързо се обърна назадъ и отнесе въ кжщи гумената обувка.

Бѣлата маймунка се засмѣ, метна се чевръсто на крушата, захапа единъ зачервенъ кратунецъ и почна да пуца на свинята гнилитъ кратунци.

А. Каралийчевъ

ЕСЕНЕНЪ ДЕНЪ

Есенно слънце
грѣе на двора;
облаци леки
плаватъ въ простора.

Тихо рѣката
пѣсень ромони,
свеждатъ върбигъ
голитъ клони.

Тѣ се оглеждатъ,
думи нареждатъ:
— Зима ще дойде,
зима студена,
тя ще разстели
бѣли кждели.

Пролѣтъ следъ нея
иде на смѣна —
слънчева, китна,
бодра, засмѣна.

Цвѣтя ще цвѣнатъ,
весели птички
ще се завърнатъ —
радостъ за всички.

Вѣтрецъ люлѣ
голитъ клони,
пѣсень рѣката
тихо ромони.

Симеонъ Гатевъ